

РЕШЕНИЕ

№ 4005

гр. София, 17.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 03.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3058** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение № ПО-01-52/10.03.2021г. на директора на Б. дирекция „З. район“ /БДЗР/, с което на основание чл.68, т.10, б.“а“ от Закона за водите /ЗВод/ е отказано издаване на разрешително за водовземане от повърхностен воден обект – река С., с цел на ползването – напояване на земеделски земи, по заявление вх.№ РР-02-20/08.12.2020г.

Решението се обжалва като незаконосъобразно – издадено при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон, с искане за отмяната му. Единственото основание за постановяване на оспорения отказ било наличието на задължения на дружеството към Столична община за изискуеми и неплатени местни данъци и такси. След направена справка и издадено от СО, Дирекция „Общински приходи“, удостоверение, се установило, че дружеството няма абсолютно никакви задължения към СО по чл.87, ал.6 ДОПК. Предвид това оспореният отказ според жалбоподателя е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, тъй като не са налице предпоставките за издаването му.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез юрк.П., който претендира и присъждане на разноските по производството.

Ответникът по оспорването, редовно и своевременно призован, не се представлява в съдебно заседание. От пълномощника му юрк.Г. е депозирано писмено

становище, в което се оспорва основателността на жалбата. Твърди се, че спазвайки разпоредбата на чл.60, ал.13, т.4 от Закона за водите /ЗВод/ преди издаване на разрешителното е направена справка в Агенция „Митници“, НАП, [община] и Столична община за дължими данъци и такси, при която е установено, че дружеството има задължения към СО за местни данъци и такси извън периода на разсрочване, съгласно Заповед № СОА20-РД09-1613/06.04.2020г., което се доказвало от писмо изх.№ СОА20-ДИ05-2033/1/ от 16.07.2020г. на СО, с което се уведомява БДЗР за горното. Предвид това правилно бил постановен оспореният акт, тъй като разпоредбата на чл.68, т.10, б.“а“ ЗВод постановява, че ответникът отказва издаването на разрешително за ползване на воден обект, ако заявителят има задължения за публични вземания.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл.149, ал.1 АПК с оглед обстоятелството, че за издадения акт жалбоподателят е уведомен на 15.03.2021г. /известие за доставяне на л.10 по делото/, а жалбата срещу него е заведена в деловодството на ответника на 22.03.2021г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

В чл.68 ЗВод са посочени основанията, при наличието на които компетентният орган отказва издаване на разрешително. Според правната норма това е органът по чл.52, ал.1 ЗВод - министърът на околната среда и водите или оправомощено от него длъжностно лице в случаите, когато се касае за водовземане от язовирите по приложение № 1; прехвърляне на води между различни райони за басейново управление; ползване на воден обект - язовирите по приложение № 1, включително за заустване на отпадъчни води; отвеждане на замърсители в подземни води в случаите по чл.118а, ал.2; инжектиране на въглероден двуокис, природен газ или втечнен нефтен газ в подземни водни обекти; целите на отбраната и националната сигурност. Изпълнителния директор на Агенцията за проучване и поддържане на река Д., според чл.52, ал.1, т.2 ЗВод, е компетентният орган за издаване на разрешително в случаите, когато се касае за ползване на воден обект за изземване на наносни отложения от река Д.. Кметът на общината, след решение на общинския съвет, е компетентен да издаде разрешително в случаите, когато се касае за водовземане от води, включително от язовири и минерални води - публична общинска собственост, както и от находища на минерални води - изключителна държавна собственост, които са предоставени безвъзмездно за управление и ползване от общините или за ползване на водни обекти - публична общинска собственост, с изключение на разрешителните по чл.46, ал.1, т.3. Във всички останали случаи компетентният орган е директора на съответната басейнова дирекция. Доколкото случаят не попада в приложното поле на хипотезите

по чл.52, ал.1, т.1-3 ЗВод, компетентен да издаде процесното разрешително, поискано със заявление на жалбоподателя вх.№ РР-02-20/08.12.2020г., е органът по чл.52, ал.1, т.4 ЗВод – директорът на съответната басейнова дирекция.

Според чл.152, ал.1 ЗВод се определят следните райони за басейново управление на водите: 1. Дунавски район с център П. - обхващащ водосборните области на реките Искър, Е., Н., О. и западно от О., В., О., Я., Русенски Л. и Дунавски Добруджански реки и водите на река Д.; 2. Черноморски район с център В. - обхващащ водосборните области на реките, вливащи се в Черно море от северната до южната граница, включително вътрешните морски води и териториалното море; 3. И. район с център П. - за водосборните области на реките Т., М., А., Бяла река; 4. З. район с център Б. - за водосборните области на реките Места, С. и Д.. В конкретния случай се касае за заявление за издаване на разрешително за водовземане от повърхностен воден обект – р.С., съответно разглеждането му и постановяване на акта по него е от компетентността на директора на Б. дирекция „З. район“.

Предвид това съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в пределите, вкл. териториални, на предоставената му от закона власт.

Решението отговаря на изискванията по чл.59 АПК, доколкото приложимият специален закон не съдържа конкретни изисквания към формата и съдържанието на акта – издадено е в писмена форма, като съдържа задължителните за индивидуалния административен акт реквизити, посочени в ал.2 на чл.59 АПК.

При издаването му обаче са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които са съществени, тъй като са довели до неправилно приложение на материалния закон. Освен това са довели до нарушаване на правото на защита на засегнатото от акта лице, като съображенията за така установеното са посочени по-долу.

От доказателствата по делото се установява, че административното производство е образувано по заявление на оспорващото дружество, заведено с вх.№ РР-02-20/08.12.2020г. /л.23-25/, с което то е поискало от ответника издаване на разрешително за водовземане от повърхностен воден обект – р.С., чрез изградени съоръжения в землището на [населено място], [община], с цел на водовземането – напояване. Заявлението е подадено на основание чл.52, ал.1, т.4, чл.44, ал.1, чл.60, ал.1-3 ЗВод и чл.27 от Наредбата за ползването на повърхностните води.

Установи се също така, че със Заповед № СОА20-РД09-1613/06.04.2020г. на кмета на СО /л.41-42/, на основание чл.185, ал.1 вр. ал.4 ДОПК е разсрочено за срок до една година, публичното общинско задължение на длъжника [фирма] за дължими местен данък върху недвижимите имоти и местна такса за битови отпадъци за периода от 01.01.2015г. до 31.12.2019г., вкл., заедно с дължимите лихви върху сумите, което да бъде платено разсрочено в размери на вноските и на съответния падеж, съгласно одобрения погасителен план, неразделна част от заповедта.

Представено е по делото и Решение от 09.10.2020г. за отсрочване/разсрочване на задължения на оспорващото дружество, издадено от кмета на [община] /л.36/.

С писмо изх.№ СОА20-ДИ05-2033/1/ от 16.07.2020г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ на Столична община /л.58 по делото/, ответникът е уведомен, че оспорващото дружество има изискуеми задължения към СО по ЗМДТ, които са извън периода на разсрочване по посочената по-горе заповед.

Въз основа на събраните в хода на административното производство писмени

доказателства ответникът е приел, че е налице основанието за отказ по чл.68, т.10, б.„а“ ЗВод - заявителят има задължения за публични вземания, с изключение на задължения по невлезли в сила актове, както и разсрочени, отсрочени или обезпечени задължения, с оглед което е постановен оспорения акт. Отказът му се позовава на справка изх.№ R00060268/21.01.2021г. от Столична община. Справка с този изходящ номер не е представена по делото, като защитата на ответника, депозирана по електронна поща на 02.06.2021г. се основава изцяло на писмо изх.№ СОА20-ДИ05-2033/1/ от 16.07.2020г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ на Столична община /л.58 по делото/, за да обоснове наличието на публични задължения.

За опровергаване на констатациите по оспорения акт жалбоподателят е представил Удостоверение изх.№ [ЕГН]/24.02.2021г., издадено от СО – Дирекция „Общински приходи“, Отдел „Общински приходи“-С.-Т. на основание чл.87, ал.6 ДОПК /л.7 по делото/, съгласно което дружеството няма задължения към Столична община към 24.02.2021г. Съгласно посочената разпоредба – чл.87, ал.6 ДОПК, органът по приходите издава удостоверение за наличието или липсата на задължения по искане на задълженото лице или въз основа на акт на съда в 7-дневен срок от постъпването на искането или на акта. В удостоверението се отбелязва и отговорността за чужди задължения. В удостоверението не се отбелязват задължения по невлезли в сила актове, както и разсрочени, отсрочени или обезпечени задължения.

В настоящия случай административният орган е основал решението си на справка за наличие на задължения към Столична община, която обаче не е представена по делото. Единственото ангажирано от него доказателство в подкрепа на фактическите му установявания, обективирани в оспореното решение, е писмо изх.№ СОА20-ДИ05-2033/1/ от 16.07.2020г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ на Столична община, съгласно което дружеството има изискуеми задължения към СО извън разсрочените със Заповед № СОА20-РД09-1613/06.04.2020г. на кмета на СО. Заявлението, по което е постановен оспорения акт обаче, е подадено на 08.12.2020г., т.е. след почти 5 месеца.

В изпълнение на задължението си по чл.60, ал.13, т.4 ЗВод компетентният орган по чл.52, ал.1, т.4 ЗВод – директорът на БДЗР е следвало да изиска служебно по електронен път от Националната агенция за приходите, Агенция "Митници" и общините информация за наличие или липса на задължения, актуална към момента на подаване на заявлението. Липсата на доказателства за изпълнение на това задължение в неговата цялост дава основание на съда да приеме, че по същество то не е изпълнено. Като се е позовал на информация налична при него преди подаване на заявлението от оспорващия и следователно преди образуване на административното производство, в каквато насока са доводите на процесуалния представител на ответника в писмената му защита, административният орган е допуснал издаване на акта си в нарушение на чл.35 вр. чл.36, ал.1 АПК – без да са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за правилното решаване на случая като специалният закон изрично му е вменил задължението за служебно установяване на относимите факти.

Актът е издаден и в нарушение на чл.34 АПК, тъй като административният орган не е предоставил възможност на заявителя да се запознае със служебните установени факти по преписката и да изрази становище по тях, с което е нарушил правото на защита на засегнатото от акта лице.

Дори действително да е налична по преписката посочената в оспореното решение

справка изх.№ R00060268/21.01.2021г. за наличие на изискуеми задължения към Столична община, то тя не опровергава изводите на съда за допуснато съществено нарушение от ответника на административнопроизводствените правила, довело до неправилно приложение на материалния закон. Оспореното решение е издадено на 10.03.2021г., а представеното от жалбоподателя и неоспорено от ответника, Удостоверение изх.№ [ЕГН]/24.02.2021г., издадено от СО – Дирекция „Общински приходи“, Отдел „Общински приходи“-С.-Т. на основание чл.87, ал.6 ДОПК /л.7 по делото/, удостоверява, че към тази дата – 24.02.2021г., т.е. 14 дни преди издаване на оспорения акт, жалбоподателят няма изискуеми задължения, което обуславя неприложимост към конкретния случай на разпоредбата на чл.68, т.10, б.„а“ ЗВод. Както се посочи по-горе, тя предвижда, че отказ за издаване на разрешително за водоползване се издава, когато заявителят има задължения за публични вземания, с изключение на задължения по невлезли в сила актове, както и разсрочени, отсрочени или обезпечени задължения. В случая от доказателствата по делото се установи, че такива не са налице, което обуславя незаконосъобразност на оспорения акт и по чл.146, т.4 АПК – поради неправилно приложение на материалния закон.

Въз основа на горното съдът намери жалбата за основателна, а оспореният акт като незаконосъобразен следва да бъде отменен. Основателна при този изход на спора е претенцията на ответника за присъждане на направените по делото разноски. Такива са доказани в размер на 50 лева за заплатената държавна такса по оспорването. Следва да бъде осъден ответника да му заплати и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определен на основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.24 НЗПП, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на спора.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2, чл.174 и чл.143, ал.1 АПК Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] Решение № ПО-01-52/10.03.2021г. на директора на Б. дирекция „3. район“.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявление вх.№ РР-02-20/08.12.2020г., подадено от оспорващото дружество, при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение, в 7-дневен срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА Б. дирекция „3. район“ да заплати на [фирма] сумата в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия:

